

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. április 16.
(csütörtök)**

Szepesy László

KÖZÖSSÉGVÁLLALÁS A SZÜKSÉGBEN

Énekek: 77,1-2.6-7, 833,1-2.4-5

Alapige: Róma 12,13a

„A szentek szükségére adakozók legyetek...”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, mi Teremtőnk, Megtartónk, Üdvözítőnk, aki vagy életünknek, népünknek, a történelemnek és az egész világmindenségnek az Ura. Köszönjük Neked, hogy nemcsak a nagy dolgokban, hanem a legapróbbakban is Hozzád fordulhatunk, és hogy elénk adtad a zsoltáros biztonyságát is, aki nagy szükségben, mélységben, támadások alatt, fájdalmak közepette, kétségbe esve Hozzád fordulhatott. Áldunk is azért a kegyelemért, hogy mindannyiunk számára megadatott ez a lehetőség és ez a kegyelem.

Köszönjük Neked, hogy tanulhatunk is a zsoltárostól. Ahogyan énekeltük, őt is az bátorította, hogy visszagondolt régi dolgaidra, a Te ígédre, mindazokra a csodákra, amelyeket tettél népeddel, mindenre, amiben megmutattad a Te kegyelmedet, irgalmadat, szabadításodat, végtelenül nagy hatalmadat, hogy milyen helyzetek közt őrizted meg és szabadítottad meg népedet, milyen támadások közepette voltál velük, és voltál az ő erős váruk, bástyájuk és pajzsuk. Köszönjük Neked, hogy nekünk is ugyanaz az Urunk vagy, és ugyanannak bizonyítod magadat, mint a zsoltáros számára is.

Köszönjük Neked, hogy a mai alkalommal is megadtad a kegyelmet, hogy összejöhetünk, hogy Lelked összegyűjtött bennünket. Kérünk, hogy szólíts is meg ígéden keresztül, hirdettesd a Te akaratodat, a Te parancsolataidat, taníts minket a Te útjaidra, és kérünk, hogy Lelked végezze el, hogy meghalljuk a Te szavadat, az a szívünkbe vésődjék, mozdítsa akaratunkat, a hitünket, és valóban olyan jó cselekedetek származzanak ebből a hitünkből, amelyek Téged dicsőítenek.

Így kérünk, hogy munkálkodj ma is szívünkben szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

A Róm 12 tanulmányozásában elérkeztünk a 13. vershez, amelyben nagyon gyakorlatias témák kerülnek elő. Mai alkalommal az elsővel foglalkoznánk, ami nem más, mint hívő testvéreink szükségével való közösségvállalás. Szándékosan nem adakozást mondok, mert az eredeti görög szöveg túlmutat azon a kérdésen, hogy hány ezer forintot dobunk be a perselybe, vagy adunk oda évente néhány alkalommal gyűjtések során. Mert az itt szereplő görög ige nem adakozást jelent, hanem közösségvállalást. Pontosabb lenne tehát úgy fordítanunk ezt a mondatot, hogy a szentek szükségiben közösséget vállalók legyetek. Azaz szeressétek egymást annyira, hogy magatokra vegyétek mások szükségét, a sajátotoknak tudjátok azokat. Az pedig, hogy ez a szükség nemcsak anyagi lehet, hanem más jellegű is, egyértelmű. Egy testvérnek nemcsak akkor van szüksége a másik testvérre, ha pénzügyi gondjai vannak, hanem akkor is, amikor elerőtlenedik, amikor megszomorodik, elbátortalanodik, igei vezetésre van szüksége, vagy más hasonló dolgok történnek vele. Ugyanakkor beszélnünk kell természetesen az anyagiakról is, mert némely kegyességi irányzat hajlamos mindent ellelkiesíteni annyira, hogy a gyakorlati dolgokról, mint pl. a pénzkezelésünkről, nem igen ejtenek szót. Mi vigyázzunk, hogy ne essünk ebbe a hibába. Tehát igen, Pál szavai kapcsán az anyagiakra is gondolhatunk, hiszen attól, hogy egy szükséglet testi, még nem bűnös dolog. És bizony nagy kérdés és próbatétel is az, hogy keresztyénként bármikor, különösen nagy jólét idején hogyan bánunk a pénzünkkel és a vagyonunkkal.

Akik úgy gondolják esetleg, hogy a piszkos anyagiakkal való foglalkozás nem méltó Istenhez, azoknak javasolom, hogy olvassák el az evangéliumokat újból, és lássák meg, hogy Jézus számára ez óriási kérdés volt. Nem azért, mert ne tudta volna, hogy mi Isten akarata ezzel kapcsolatban, hanem olyan értelemben mondom ezt, hogy sok mindent mondott erről a témáról. Újból és újból beszélt róla, beleszótta tanításába, és elmondta a tanítványoknak mindazt, amit tudnunk kell róla. Ígéreteket, figyelmeztetéseket és parancsokat adott nekünk ezzel kapcsolatban. Pl. a Luk 12-ben, egy példázatban megdorgálta azokat, akik egyre nagyobb csűröket akartak építeni saját kényelmük érdekében. Máshol arra figyelmeztette az Övéit, hogy a földi vagyon elpusztul: a rozsdá válik a moly eszi meg, ellenben Istent követve – akár az adakozásban is – kincseket gyűjthetünk a mennyben (Luk 12,33). Más szóval: Krisztus sokat tanított arról, hogy az, ahogyan a pénzünkkel és a vagyonunkkal bánunk, gyakran fokmérője, kifejezője annak, hogy mennyire bízunk Istenben és mennyire becsüljük Krisztust. Mert ahol van a kincs, ott van a szív – mondja Ő.

Tehát nem meglepő, hogy Pál a 13. versben visszatér ehhez a fontos kérdéshez, amikor azt írja: *„A szentek szükségeire adakozók legyetek...”* Visszatér a témához – szándékosan mondom így –, mert korábban, ebben a fejezetben, a 8. versben már érintette azt, amikor azt írta: *„az adakozó szelídségben... a könnyörülő vidámsággal művelje”*. A 13. versben újra elmondja, és pontosabban kifejti ezt: nemcsak a pénzedet és a vagyonodat kell felhasználnod mások szükségleteinek kielégítésére, különösen testvéreidre, hanem örömmel lehet közösséget vállalnod mások szükségiben. Miért? Mert így élnek azok az emberek, akik tudják és érzik, hogy pillanatról pillanatra Isten meg nem érdemelt, bőséges irgalma tartja meg őket az életben, és viszi őket haza a dicsőségbe. Aki kegyelemből él, az tudja, hogy mindig jut elég. Ez az alap az, amiből a 12. fejezet összes kérése kiindul, erre hivatkozik ugyanis Pál apostol az 1. versben, amikor azt mondja: *„Kérlek azért titeket, atyámfiai”* – mire?

– „*az Istennek irgalmasságára*”. Ez az alap. És Isten irgalmassága olyan bő, hogy a 12. fejezet összes kérése és felszólítása elhangozhat.

Gondolkodjunk el együtt ezen mi is, hogy Isten milyenné akar minket tenni, amikor erre szólít fel bennünket. Először is kérdezzük meg: valóban ennyire fontos téma ez a Biblia szerint? A mások szükségével való foglalkozás a krisztusi élet középpontjában áll, vagy csak egy mellékes dolog? Másodszor arról fogunk majd gondolkodni együtt, hogy mi áll az utunkban, mi akadályoz meg minket abban, hogy közösséget vállaljunk mások szükségleteivel és adakozók legyünk. Harmadszor pedig: hogyan szabadít meg Isten minket erre, hogy akár szegények vagyunk, akár gazdagok, készek legyünk másokkal osztozkodni? Mert ez nem vagyoni állapot kérdése, Testvérek, majd ezt meglátjuk az ige tükrében. Negyedszer pedig nézzük meg röviden majd, hogy milyen csodálatos jutalmat ígér Isten azok számára, akik Őt követik ebben a dologban is.

1. Először tehát röviden nézzük meg, hogy mennyire fontos téma ez a Szentírásban. Tényleg olyan fontos, mint ahogy azt sokan állítják? A krisztusi élet középpontjában áll, hogy adakozzunk a szentek szükségleteire, vagy huszadrangú dolog? Néhány ígét válogattam össze az Újszövetségből, hogy lássuk, mennyit foglalkozik ezzel a kérdéssel a teljes Szentírás. Az evangéliumokból már idéztem Krisztus több tanítását, az egyik leglényegesebb a Mát 6,19-21-ben található, ami azzal fejeződik be, hogy *„mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is”*. A Luk 12,33-ban arra szólít fel minket Krisztus: *„Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát”*. Ez elég világos parancs a tanítványoknak. Láttuk például Zákeus esetében, hogy ez mit jelentett, hogyan értette meg vele az Úr, hogy mit kell tennie, hogyan szolgálhatja az Urat, és lehet testvérei számára is az ő vagyona áldássá.

Az első keresztyének is megértették és alkalmazták azt, amit Krisztustól hallottak és láttak, hiszen úgy gondolták, hogy minden vagyonuk valójában nem az övék, hanem Istené, és azt örömmel kell felhasználniuk egymás szükségleteinek kielégítésére. Az ApCsel 4,34-ben olvashatunk bővebben erről. Pál apostol is ezt tanította minden gyülekezetnek. Például Tituszhoz így írt: *„De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elöl ott, ahol sürgős segítségre van szükség, hogy ne legyenek gyümölcstelenek”* (Tit 3,14). Tehát ahol észreveszed, hogy szükség van, és gyorsan kell cselekedni, akkor Pál azt mondja, hogy cselekedjél: teremjél gyümölcsöt. A korinthusiaknak pedig azt írta, hogy úgy adjon adományt *„ki-ki, amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten”* (2Kor 9,7). Aztán az efézusbelieknek pedig ezt írta: *„Aki lopott, többé ne lopjon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, ami jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek”* (Ef 4,28). Hát mennyivel másabb munkafelfogás és morál ez, nem, Testvérek? Azért dolgozom, azért gyűjtök, hogy legyen mit adni. Más szavakkal, az egész keresztyén élet irányultsága nem az, hogy „dolgozz, hogy minél több mindened legyen”, hanem hogy „dolgozz, hogy adhass másoknak”. Valaki egyszer ezt így fogalmazta meg: Isten nem azért ad nekem jólétet, hogy emeljem az életszínvonalamat, hanem hogy emeljem az adakozási színvonalamat. Mennyivel másabb ez így, Testvérek!

Pál apostol arra is megtanította a gyülekezeteket, hogy fegyelmezettek és módszerek legyenek ebben a nagylelkűségben, ne csak spontánok és impulzívak, mert valaki így adakozik. Ha eszébe jut, eszébe jut, ha nem, nem, nincs rendszer az életében. Amikor tehát adományokat gyűjtött az apostol a szegényeknek, így írt a korinthusiak-

nak: „*Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, amiképpen Galácia gyülekeze-
teinek rendeltem, ti is azonképpen cselekedjetek. A hétnek első napján*” – azaz vásár-
nap – „*mindenitek tegye félre magánál, amit sikerült összegyűjtenie, hogy ne akkor
történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.*” (1Kor 16,1-2) Tehát tudatosan előre meg-
szervezett módon gyűjtsetek. Pál számára a fegyelem és a rendszeresség kéz a kézben
jár az örömmel. Isten szereti az örömmel adakozót. Isten szereti látni, hogy az öröm
fegyelmezett rendszerességgel jár együtt. Válaszul tehát az első kérdésre, mennyire
lényeges ez a keresztyén életben: igenis az, a bőkezű adakozás, mások szükségleteivel
való foglalkozás és az abban való részt vállálás a krisztusi élet egyik központi és nem
mellékes kérdése. Az Úr ma is az Ő irgalmára kér minket, hogy kövessük Őt ebben is.

2. De fel kell tennünk a következő kérdést is: mi akadályoz minket abban, hogy
közösséget vállaljunk másokkal, és adjunk a magunkéból? Itt elsősorban az egyház-
nak való adakozásról beszél az apostol, a hívőknek való adományról, amely a szent-
tek szükségleteit segít kielégíteni. Mert itt hangsúlyozza az igében, hogy „*a szentek
szükségeire adakozók legyetek*”. Természetesen több száz más lehetőség is van,
ahol nagylelkűségünket kifejezhetjük, olyanok is, amikor konkrétan egyes szemé-
lyeknek segíthetünk, akiket Isten elénk hozott az úton. Mint az irgalmas samaritá-
nus elé hozta a kirabolt férfit. Ilyenek is vannak. De itt ebben az igeversben az apos-
tol elsősorban a szentekről, a hívőkről beszél. Nézzük meg, hogy mik akadályozhat-
nak minket a nekik való adakozásban. A teljesség igénye nélkül, most csak röviden
4 okot hadd említsek a Testvéreknek (lehetne felsorolni többet is).

Az első akadály a tudatlanság. Többen úgy nőnek fel, hogy családjukban nem lát-
nak semmilyen példát az adakozásra vagy a szűk családon kívül való törődésre. Gye-
rekként nem tanítják meg őket erre, és felnőve valamiért ők maguk sem gondoltak
arra, hogy rendszeresen adományozzanak pénzt, vagy éppen mások szükségével fog-
lalkozzanak. Az sem jut eszükbe, hogy ez az istentisztelet része (1. vers ezt hangsú-
lyozza). Többen úgy gondolják, hogy eleget tesznek Isten parancsának azzal, ha becsü-
letesek maradnak, és soha nem lopnak el semmit. Természetesen ez is dicséretes
dolog és jó kezdet, de most arra hív minket Isten, és arra szólít fel, hogy ne csak ne
vegyük el, ami nem a miénk, hanem adjunk abból, amit Ő ránk bízott. „*A szentek
szükségeire adakozók legyetek.*” Isten világos parancsot ad nekünk ezzel kapcsola-
tosan, pont ezért innentől kezdve nem vagyunk tudatlanok ezt illetően. Isten vilá-
gosan kifejti, hogy mit akar tőlünk: azt, hogy ez legyen életünk része.

A következő akadály a gondtalanság. A legtöbb ember talán nem tudatlan, hi-
szen tudják, hogy a gyülekezetbe járók adakozni szoktak. A keresztyénekről ismere-
tes, hogy szokás ez köztük. Mégis úgy tűnik, hogy sokan soha nem jutnak el odáig,
hogy megtervezzék: mennyit, mikor és hol adakozzak. Tehát a tudatosan tervezett
életünknek ez nem része. A dolgok csak úgy elcsúsznak az életünkben. Isten ezt az
igét küldi most nekünk, hogy elvezessen minket a Vele való járás egy újabb lépcső-
fokára, hogy vegyük elő ezt a kérdést ugyanúgy, mint a bevásárló listát, és foglalkoz-
zunk vele. Osszuk be, tervezzük be, számítsuk ki, mert ez egy világos isteni parancs.
És hogyha én ezzel nem foglalkozom, akkor Istennel nem törődöm, aki ebben is ve-
zetni akar engem. Ne legyünk gondtalanok, nem törődöm módon ne mellőzzük ezt
a kérdést, hanem igenis gondoljuk végig, mit tehetünk ez ügyben személyesen. Gon-
doljuk át, mit kellene másként tennünk a közösségvállalásban, az adakozásban, és
szándékosan tegyük meg azt, ne csak alkalmanként, ne csak akkor, amikor kedvünk
támad, vagy eszünkbe jut. Kövessük tudatosan ebben is Krisztust.

A harmadik dolog, ami megakadályoz minket az Istennek való engedelmisségben, a kapzsiság: az a vágy, hogy többet tartsunk meg magunknak, mint amire szükségünk van. A kapzsi ember szívja a fogát, amikor adni kell valamit. Arra gondol, hogy mennyi mindent vehetnék én ebből, ha ezt nem adnám oda. A bibliai alternatíva erre nem a fegyelmezett fukarság, hanem egy új szív kapása és annak az öröme, hogy megszabadultunk a kapzsiság rabságából, mert Krisztus azért jött, hogy megszabadítson ebből is. Az a boldog tapasztalat, hogy több áldás adni, mint venni (az ApCsel 20,35 emlékeztet minket erre). Ne éljünk a kapzsiság rabságában, hanem legyünk szabadok Krisztusban, aki képes felszabadítani erre.

Végül a negyedik akadály a szívünkben az a félelem, hogy magunknak nem lesz elég, amikor szükségünk lesz rá. Ez a félelem egy nagyon gonosz zsarnok, sokakat tart vissza számtalan dolog megtételétől. Ez a félelem igazából a kapzsiság másik oldala. A kapzsiság arra koncentrál, amink nincs, de szeretnénk, hogy a miénk legyen. A félelem arra koncentrál, hogy mi lesz a következménye, ha nem lesz meg, amire szükségünk van. A kapzsiságra a válasz Krisztus jelenlétének és szabadításának öröme. A félelemre Krisztus válasza az, hogy bízzál az Ő ígéreteiben, bízzál abban az ígéretében, hogy gondoskodik rólad. A félelemre ez Krisztus válasza. Abban való boldog hit, hogy mennyei Atyánk szeret minket, és rólunk jobban fog gondoskodni, mint a verebekről és a mező liliomairól, mert Krisztus hangsúlyozza, hogy mennyivel drágábbak vagytok ti ezeknél. Ne éljünk félelemben, hanem Isten iránti bizalomban. Legyünk elégedettek mindazzal, amit kapunk Krisztussal együtt, és bízzunk az Ő ígéreteiben, ez a bizalom az, ami legyőzi a félelmet. Nem minden esetben múlik el, de legyőzhető. Ne törődjünk bele, hogy ezzel nem tudunk mit kezdeni. De igenis lehet: lehet az Úrhoz fordulni, lehet az ígéreteire nézni.

Bizonyára még számtalan más dolog is megakadályoz minket a közösségvállalásban, de most nem ez a fő témánk, ezért válaszoljunk a harmadik kérdésre is.

3. Térjünk erre rá, miszerint hogyan szabadít meg Isten minket erre, hogy akár szegények legyünk, akár gazdagok, készek legyünk mások szükségleteiben közösséget vállalni. A Biblia alapvető válasza erre a kérdésre az, hogy Jézus Krisztus meghalt és feltámadt azért, hogy teljes mértékben biztosítsa a Benne bízókat, hogy a mindenható, mindent birtokló Isten minden egyes nap, örökké bőkezűen gondoskodik rólunk, és így képessé tesz minket arra, hogy mások szükségével is foglalkozhassunk és segíthessünk. Ezt most még egyszer hadd ismételjem el: Krisztus meghalt és feltámadt azért, hogy teljes mértékben biztosítson minket, hívőket, hogy a mindenható és mindent birtokló Isten minden nap és örökké bőkezűen gondoskodik rólunk, és ezáltal képessé tesz bennünket arra, hogy mások szükségével is foglalkozhassunk és segíthessünk. Erre utal a korábban idézett 1. vers: *„Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára...”* – és tegyük hozzá: – *„A szentek szükségeire adakozók legyetek”*. Ebben az isteni irgalmasságban ott van az, hogy alkalmassá tesz téged az Úr arra, hogy közösséget vállalj a szükség idején másokkal. Mert, Testvérek, sose a mérték a lényeg, hogy mennyit adok, hanem az, hogyha van egy kicsi is, azon osztozokod-e. Mindig ez a kérdés.

Isten irgalmát Jézus Krisztusban kapjuk meg minden egyes nap. Ez az irgalom azzal jár, hogy minden nap az Ő nagylelkűségét is nekünk akarja adni, mert Isten nagylelkű velünk szemben, és Krisztushoz hasonlóan minket is nagylelkűvé akar tenni. A Lélek tudja ezt kimunkálni bennünk, hisszük mi ezt? Isten bőkezűen segít minket mindenben, és ezt élhetjük meg akkor is, amikor mi lehetünk a segít-

ség forrása másoknak. A Róm 8,32 kulcsfontosságú vers: „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minekünk?” Nagyon mély ez az igever, érdemes átgondolnunk: mindent minekünk ad Krisztusban. És Pál ezt alkalmazza ránk a Fil 4,19-ben: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteidet az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban”. Isten az, aki betölti a szükségeket. A 2Kor 9,8-ban is ezt mondja: „Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek”. Mindig? Mindig. Mindenben? Mindenben. Annyira, hogy bőségben legyünk jót tenni. Mivel Isten megígéri, hogy mindenre elegendő kincs lesz, ezért szólít fel, hogy nagylelkű lehetsz másokkal, részt vállalhatsz mások szükségében.

Úgy gondolom, hogy erről többen is bizonyosságot tehetünk személyes életünk-ből vett példákkal is, de gyülekezetként is, visszagondolva a mögöttünk lévő, válságokkal teli időszakokra. És én úgy gondolom, hogy évről évre láthatjuk és tapasztalhatjuk Istennek ezt az irgalmát mindannyian, és ez nem fog változni a jövőben sem. Isten nem változik. Ugyanúgy bőségben leszünk arra, hogy jót tegyünk másokkal. Akármilyen következik be, akárhogy alakul az élet. Isten gondviselésének lényege az Ő ígéreteiben található, és erre szólít fel bennünket: bízz Őbenne, és lépj túl a szolgálatodban és az adakozásodban azon, amire képesnek tartod magad, és nézz Istenre.

4. Végezetül pedig – mintegy bátorításul is –, néhány rövid választ hadd adjak arra a kérdésre, hogy mi a jutalma annak, ha bízunk Isten ígéreteiben, és bőkezűen adakozunk, mert van jutalma a Szentírás szerint. Ne ezért tegyük, természetesen, de Isten mégis megáld bennünket. Tehát mi a jutalma?

Először is az, hogy a szentek szenvedése enyhülni, bizonyos mértékben csökkenni fog. Ez nem fontos számunkra, amikor látod a szülséget szenvedett testvéredet megkönnyebbülni? Amikor vigasztalod, és vigasztalódik. Amikor anyagilag nehéz helyzetben van, és megkönnyebbül. Amikor erőtlen és bátortalan, és az Úr általad megerősíti és megbátorítja. Nem önmagában véve ajándék ez, Testvérek, ezt látni, tapasztalni? A 13. vers erről beszél, hogy a szentek szükségéről gondoskodjatok. És amikor látod, hogy az Úr megáldja ezt, már az ajándék, az áldás. Amikor segítünk, akkor azzal enyhítünk a terhen, és másoknak örömet – és lehet, hogy reménységet is – adunk, és már ez önmagában véve jutalom!

Azután az engedelmségünk következménye lehet – bár nem mindig következik be, legalábbis látványosan, de lelki módon mindig –, hogy Isten dicsősége megnyilvánulhat, megjelenhet az emberek számára. Mert a Mát 5,16 szerint „úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. A szükségben való közösségvállalás megmutatja Isten dicsőségét és jóságát konkrét emberi életekben, és van, amikor az emberek ezt veszik észre. Nem az íghirdetésünket hallják meg, hanem amit teszünk, ahogyan élünk. Azért ad nekünk Isten minden gazdagságot, pénzt is, képességet is mások szükségének enyhítésére, hogy azokat használva, azokról sokszor lemondva az emberek lássák, hogy mi nem a bálványaink rabja vagyunk, le tudunk mondani azokról, nem tartanak fogva bennünket, hanem Krisztus a mi Istenünk és kincsünk, és ezért mi tudunk adni.

Azután az ige arról is beszél, hogy mások megsegítése hálaadásra is indíthatja az embereket. Nem szívünk vágya ez, hogy minél többen adjanak hálát az Úrnak?

Nem szeretnénk ezt? A 2Kor 9,12 szerint: „*Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt*”. Tehát Isten nemcsak azért adott nekünk pénzt és lehetőséget, hogy segítsünk, hogy mi magunk hálásak legyünk (ezért is, de nemcsak ezért), hanem azért is, hogy nagylelkűségünkkel sok embert Isten iránti hálára készítsünk. Pál erre emlékezteti a korinthusiakat és minket is.

Továbbá az is nagy haszon számunkra, hogy a segítségnyújtással Isten iránti szeretetünk és az Ő bennünk lévő szeretete megerősödhet bennünk. Az 1Ján 3,17-ben olvashatjuk: „*Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete?*” Más szavakkal, másik oldalról nézve azt mondja ezzel János: amikor nagylelkűen adakozunk, Isten szeretete megerősítést nyer az életünkben, ha ezt hitből tesszük, mert azt mondja, hogy ha te elnézed a szükségét, nem cselekszel, akkor hogyan marad meg benned az Isten szeretete? És ezzel azt mondja: ellenben ha gyakorlod, ha közösséget vállalsz, akkor Isten megerősít az Ő szeretetében. Isten szeretete megerősödhet bennünk. Igazi, és nem álkeresztyénnek bizonyulunk.

És ne feledkezzünk el arról se, hogy Krisztus azt ígérte, hogy engedelmességünkkel kincset gyűjthetünk a mennyben. Kell ennél több? Kell ennél nagyobb gazdagság?

Látjuk tehát az utat, amit Krisztus kijelölt számunkra, hogy azon járjunk. Nemcsak hogy gondolkodjunk róla, hanem hogy cselekedjünk is. Ha már ezen járunk, akkor napról napra meg fog erősíteni minket Isten kegyelme és irgalmassága által, hogy megmaradjunk ezen az úton. Ha még nem járunk, akkor imádkozzunk azért, hogy indítson minket erre, hogy eljött az ideje ebben is követni az Urat. Eljött az ideje. Nem holnap, nem majd jövőre, nem majd ha még többem lesz, hanem elhinni, hogy Isten hatalmas arra, hogy mindenben mindenkor bőségesen gondoskodjon rólunk, hogy legyen mit adjunk, hogy jót tudjunk tenni másokkal, mert hatalmas az Urunk. Isten Szentlelke vezessen minket ebben, és adjon erőt az Ő követéséhez ebben is.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert mindent elvégeztél, ami szükséges a mi életünkben: a szabadításod is tökéletes, mindent megtettél azért, hogy mi ne legyünk többé a bűnnek szolgálói, hanem Tebenned szabadok. Ezért kérünk, hogy szabadíts meg minket mindarra, amit itt most hirdettél nekünk is. Szabadíts fel arra, és oly boldogság ezt meg is tapasztalni, hogy ne önmagunk körül forgolódjunk, ne csak magunknak gyűjtsünk, ne a saját jövőnket és jólétünket tervezgessük, hanem hogy foglalkozzunk a szentekkel, a hívőkkel, a testvérekkel a gyülekezetben. Annyira foglalkozzunk egymással, hogy észrevegyük egymás szükségait, lelkieket, anyagiakat egyaránt. És szeretnénk kérni, Úr Jézus Krisztus, hogy adj erre valóban látó szemeket, együttérző szíveket, és kérünk, hogy indíts bennünket arra, hogy részt vállaljunk, közösséget vállaljunk egymás szükségében. De adj nekünk nyitottságot is, hogy fogadjuk azt, aki közösséget akar velünk vállalni, ne utasítsuk el és ne zárjuk ki. Látod, Urunk, ebbéli hiányosságainkat, mulasztásainkat, bűneinket, de hálát is adunk azért, hogy Lelked munkálkodik. Kérünk, hogy segíts egyen-egyenként megvizsgálni magunkat igéd tükrében ezen a téren is, és könyörgünk azért, hogy adj megújulást, változást, Benned való megerősödést.

Köszönjük gyülekezetünket, gondoskodó szeretetedet, köszönjük, hogy adtál minket egymásnak így is. Kérünk, Úr Jézus Krisztus, hogy mindenekelőtt a hitben

KÖZÖSSÉGVÁLLALÁS A SZÜKSÉGBEN

erősíts meg, hiszen mielőtt cselekednünk kellene, előbb Rád kell tekintenünk, hiszen a hit akkor él, ha cselekedetei vannak, azok nélkül halott. Ezért szeretnénk, hogyha minden tettünk őszinte hitből, Irántad való hálából és engedelmességből fakadna, nem azért, hogy megmutathassunk valamit, nem azért, hogy versengjünk, hanem azért, mert hisszük, hogy Te hatalmas vagy arra, hogy így szeress bennünket, és rajtunk keresztül másokat, és másokon keresztül is minket. Kérünk, hogy újítsd meg egyházunkat is ezen a területen.

Könyörgünk a betegségben szenvedőkért, Eléd hozzuk a kórházban vagy az otthoni betegágyban fekvőket. Bár a test gyenge és erőtelen, mégis a lélek lehet kész és Benned erős. Fordítsd szívüket folyamatosan Tefeléd, hogy Belőled kapjanak erőt elhordozni minden rájuk helyezett terhet. A gyászolókat is Eléd hozzuk, Urunk, Te legyél az ő igazi vigasztalójuk.

És Eléd hozzuk egyházunkat, Te látod állapotát, erősítsd meg szolgálóidat, küldj minél többeket az aratásba, kérünk, és hirdettesd a tiszta evangéliumot. Leplezd le a hamisakat, óvj meg és védj meg bennünket azoktól. Könyörgünk magyar népünkért, vezetőiért, adj ébredést, Hozzád térést, ígédhez való őszinte, hitből jövő igazodást.

Kérünk, Urunk, hogy egyen-egyenként is növelj a mi hitünket, adj lelki növekedést az alázatban, a kegyelemben, a Te megismerésedben. Segíts, hogy a Te ígéd ne szóljon hiába, ne a földre, hanem a szívünkbe hulljon, és ott olyan gyümölcsöket teremjen, amelyek Téged dicsőítsenek. Így maradj és őrizz bennünket, kérünk.

Hálát adunk a konfirmandusokért, az ő felkészülésükért, a szívükben végzett minden munkáért, áldd meg, kérünk, majd a konfirmációt is. Köszönjük, hogy gyülekezetként is örömnép lehet ez számunkra. És kérünk, hogy minket is emlékeztess mindarra, amit megfogadtunk Neked, hogyan követünk Téged. Újból és újból erősíts és újíts meg bennünket ebben is. Tudjuk, hogy kegyelemből élünk és a Te irgalmadra szorulunk. Köszönjük, hogy minden, aki Rád tekint, nem fog csalódni, mert mindaz, aki Benned bíz, arról Te gondoskodsz.

Legyen áldott érte a Te háromszor szent neved!

Ámen.

833,4-5

4. Adj éjt, napot, add át erődet, / Add kincsedet, add szívedet,
Rontó lelkek gáncsa nem árthat, / Győztes csak egy: a szeretet.
A Mester Lelke járt előtted, / Kitúzi most eléd a célt,
Munkára hát, ne késs, serénykedj / Megváltódért, Királyodért.

5. Áldott Jézus, a földre jöttél, / Vállaltál értünk szörnyű kint;
Bárcsak tudnánk, ígéd követve, / Mi is szenvedni, túrni mind.
Sok szolgád, férfi, nő, ma bízva / Átadjuk szívünket neked;
Hogy munkánk éljen és teremjen: / Gyújtsd fel bennünk szerelmedet!